

- 3) Pentru a nu aplica metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal, trebuie să se considere că este suficient ca administrația vamală să indice că nu dispune de informații corespunzătoare sau aceasta are obligația de a obține informații de la producător?
- 4) Administrația vamală trebuie să indice motivul pentru care nu este obligatorie utilizarea metodelor prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (c) și (d) din Codul vamal, în cazul în care aceasta stabilește prețul unor mărfuri similare în temeiul articolului 151 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2454/93?
- 5) Decizia administrației vamale trebuie să conțină o motivare exhaustivă cu privire la tipul de informații disponibile în Comunitate, în sensul articolului 31 din Codul vamal, sau administrația menționată are posibilitatea să o motiveze ulterior, în cadrul procedurii judiciare, prin prezentarea unor dovezi mai detaliate?

⁽¹⁾ JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol.5, p. 58.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Augstākā tiesa (Letonia) la 27 ianuarie 2016 – Valsts ieņēmumu dienests/SIA „Veloserviss”

(Cauza C-47/16)

(2016/C 111/18)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākā tiesa

Părțile din procedura principală

Recurent: Valsts ieņēmumu dienests

Cealaltă parte în recurs: SIA „Veloserviss”

Întrebările preliminare

- 1) Obligația importatorului de a acționa cu bună-credință, prevăzută la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar ⁽¹⁾, trebuie înțeleasă în sensul că
 - a) include obligația importatorului de a verifica circumstanțele în care a fost eliberat certificatul „A” pe care l-a primit exportatorul (certIFICATELE pieselor care constituie marfa, rolul exportatorului în fabricarea mărfii etc.)?
 - b) importatorul a acționat cu rea-credință pentru simplul motiv că exportatorul a acționat cu rea-credință (de exemplu, în cazul în care exportatorul nu indică autorităților vamale ale țării exportatoare originea reală a costurilor, valoarea pieselor care alcătuiesc marfa etc.)?
 - c) obligația de a acționa cu bună-credință nu a fost respectată pentru simplul motiv că exportatorul a furnizat informații incorecte autorităților vamale ale țării exportatoare, inclusiv în cazul în care înseși autoritățile vamale au săvârșit erori în ceea ce privește eliberarea certificatului?
- 2) Obligația importatorului de a acționa cu bună-credință, prevăzută la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, poate fi considerată dovedită în suficientă măsură prin intermediul descrierii generale a situației indicate în raportul OLAF și prin intermediul concluziilor OLAF sau este totuși necesar ca autoritățile vamale naționale să obțină dovezi suplimentare cu privire la comportamentul exportatorului?

⁽¹⁾ JO L 302, p. 1, Ediție specială, 2/vol. 5, p. 58.